

De Christusprediking van Petrus

Ds. J. IJsselstein – Handelingen 3:19-20

Liturgie:

Psalm 145:6,7

Psalm 119:45

Lezen Handelingen 3

Psalm 80:1,5,9,11

Psalm 45:3

Psalm 34:9

Gemeente, de tekst voor de preek van vanmorgen kunt u vinden in Handelingen 3, daarvan de verzen 19 en 20. In Handelingen 3, vers 19 en 20, lezen we het Woord van God als volgt:

Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, en Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is.

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

De Christusprediking van Petrus.

We letten samen op twee aandachtspunten. In de eerste plaats op *een moordenaar in plaats van de Zaligmaker*, en in de tweede plaats op *de Zaligmaker in de plaats van moordenaars*.

Dus:

1. Een moordenaar in plaats van de Zaligmaker

2. De Zaligmaker in de plaats van moordenaars

Als eerste dus:

1. Een moordenaar in plaats van de Zaligmaker

Zie je hem zitten, jongens en meisjes? Kijk, daar, naast de deur van de tempel. Een gehandicapte man. Hij is niet meer zo heel jong, hij is zeker wel ouder dan een jaar of veertig. Hij is kreupel, dat wil zeggen hij kan niet lopen.

Als je *nu* gehandicapt bent, dan kan je vaak met hulp van andere mensen heel veel dingen leren. Misschien kan je ook wel leren om je eigen geld te verdienen. Maar *toen*, vlak na de pinksterdag (en dat is al bijna 2000 jaar geleden), toen was dat niet zo.

Iedere dag dragen zijn vrienden of familieleden hem naar de deur van de tempel, en daar houdt hij zijn hand op om te bedelen.

Hij bedelt om een aalmoes, om een gift. En gelukkig, veel mensen steken onopvallend hun hand uit en stoppen hem iets toe. En ja, natuurlijk, de man doet ook zijn best. Want als je niets vraagt, dan krijg je misschien ook wel niets.

Kijk maar, daar komen Petrus en Johannes. Ze gaan naar de tempel om te bidden.

En de man, zie je zijn vragende ogen...? Hij steekt zijn hand uit en vraagt, hij bidt om een aalmoes: 'alstublieft, hebt u iets voor mij?'

Maar dan gebeurt er iets heel anders, dan dat hij verwacht.

In plaats van dat Petrus geld geeft, zegt hij: *Zilver en goud (geld) heb ik niet, maar hetgeen ik heb, dat geve ik u; in de Naam van Jezus Christus, de Nazarener, sta op en wandel!* (vers 6)

En dan grijpt hij de man bij zijn hand en zet hem overeind. Zijn enkels en zijn benen worden weer sterk. Hij springt op en wandelt. Wandelend en springend looft hij God (vers 8).

Wat gebeurt hier toch?

Dit is de wonderlijke kracht van de Naam van Jezus. Daar ligt hier alle nadruk op. Kijk maar in vers 6: *in de Naam van Jezus Christus*.

Die Naam, dat is niet zomaar een naam. Die Naam wijst naar alles wat Hij, Jezus Christus, gedaan heeft. Die Naam wijst naar Zijn geboorte, naar Zijn leven, naar Zijn preken, naar Zijn lijden, dood en opstanding, naar Zijn hemelvaart..., kortom, die Naam wijst naar de kracht en overwinning van Christus!

En het is alleen door het geloof in Hem, in Zijn Naam, door het persoonlijke geloof in de Heere Jezus Christus dat dit wonder gebeurt.

Wonderen waren in de tijd na Pinksteren niet ongebruikelijk. God werkte op een bijzondere manier, God werkte met kracht. *Tekenen en wonderen gebeurden er door de handen van de apostelen* (Handelingen 2:43).

De apostelen hadden geen bovennatuurlijke krachten waardoor zij *zelf* in het middelpunt kwamen te staan. Nee, die *wonderen* waren *tekenen*.

Een teken is iets dat ergens heen wijst. Een teken staat niet op zichzelf. Deze tekenen staan niet op zichzelf. Ze wijzen naar de opgestane Christus. Dat zie hier letterlijk voor je. Deze man die *'opgestaan is'*, die wijst naar die andere Man die *'opgestaan is'*, naar de Heere Jezus Christus. Dit wonder is een teken, bedoeld om de boodschap die Petrus en Johannes zo meteen zullen brengen te bevestigen en te benadrukken.

Het gaat om de boodschap die nu volgt. Het *teken* wijst naar en *leidt* tot het Woord.

Wonderen gebeuren nog steeds. De Heere zegt: *Op uw noodgeschrei, deed (doe) Ik grote wonderen* (Psalm 81:7, ber.)

Dat kunnen bijvoorbeeld wonderen zijn als het gaat om ziekte. Dan *kan* de Heere wonderen doen. Het wonder kan *ook* zijn, dat de Heere het in Zijn wijsheid beter vindt dat niet *dat* wonder gebeurt, dat wij verwachten. Dat is Zijn Goddelijke wijsheid.

Want hier dreigen wel gevaren. Wat is het gevaar groot, dat wij zelf met het wonder op de loop gaan. En wie komt er dan in het middelpunt? Ik. Wij.

Wandelen en springen en God loven, zoals hier, dat is meestal niet direct onze reactie.

Wat zijn we eerrovers van God. Dat blijkt hier ook direct. Want wat gebeurt er?

De mensen kijken naar... Petrus, Johannes! Zo, dat is bijzonder, zeg! *Zij* hebben die man genezen.

Ja, ze herkennen hem wel, die man. Kijk, hij is het echt. Dat is die man die altijd aan de Schone Poort zat te bedelen. Maar moet je nu kijken: hij loopt, hij springt, hij looft God. De mensen zijn sprakeloos... om wat *zij* (Petrus en Johannes) hebben gedaan.

Wat een zeldzaam moment voor de prediking van het Evangelie!

Mannen van Israël, denk toch niet dat *wij* zelf bijzondere of bovennatuurlijke krachten hebben. *De God Abrahams, en Izaks, en Jakobs, de God onzer vaders, heeft Zijn Kind Jezus verheerlijkt, Welken gij overgeleverd hebt, en hebt Hem verloochend, voor het aangezicht van Pilatus, als hij oordeelde, dat men Hem zoude loslaten* (vers 13).

Hij kwam tot het Zijne, tot het volk van Israël, Hij kwam tot u, maar... u hebt Hem verloochend!

Maar luister, want de spanning loopt nog veel verder op (in vers 14): *En u hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend, en hebt begeerd, dat u een man, die een doodslager was, zou geschonken worden.*

U wilde liever een moordenaar dan de Zaligmaker. De Vorst des levens, de Man die uit de hemel kwam om het leven te brengen, Die hebt u gedood (vers 15). U koos Bar-Abbas in plaats van Jezus, u koos een moordenaar in plaats van de Zaligmaker.

Want de stadhouder Pilatus zei: welke van deze twee wilt u, dat ik voor u zal loslaten? En toen hebt u gezegd: Bar-Abbas! Weg met deze Jezus, laat ons Bar-Abbas los!

(Mattheüs 27:21)

Jongelui, als er weer verkiezingen zijn voor de Tweede Kamer, als je stemmen mag, wie kies je dan? Je *kies*, wie *bij je past*. En dus kozen zij en wij: Bar-Abbas! Want moordenaars kiezen voor... een moordenaar.

En u hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend, en hebt begeerd, dat u een man, die een doodslager was, zou geschonken worden, en de Vorst des levens hebt u gedood (vers 14-15a).

Messcherpe woorden die als dolksteken willen doordringen in de harten van...? In harten van Israëlieten, in harten van kerkmensen: *u bent moordenaars!*

Maar gelukkig, de preek van Petrus gaat verder. Want zijn beschuldiging is niet bedoeld als een *harde* beschuldiging. De beschuldiging is wel *scherp*, maar niet *hard*.

Hij legt de schuld op de plaats waar die hoort.

Als u aan Petrus, als u aan mij zou vragen: ‘Man, maar hoe zit dat dan met jou?’, dan zou hij zeggen, dan zeg ik: ‘Ik ben precies hetzelfde. Ik ben ook zo’n mens. Ik heb ook de dood gekozen boven het leven, in Adam, in het paradijs, en daarna had ik ook liever een moordenaar dan de Zaligmaker’.

Hier klinkt een *scherpe beschuldiging*. Waarvan ik hoop dat die doordringen zal tot in het diepst van uw hart. Scherp, maar niet hard. Want de pijlen van het Evangelie zijn gedoopt in zondaarsliefde, het zijn liefdepijlen. En die pijlen worden vanmorgen gericht op *uw hart*.

Als God ook *tegen mij en tegen u* zegt: ‘u hebt (in het paradijs al, en nu weer!) de dood gekozen boven het leven. U hebt gebroken met Mij. En nu hebt u daarbij Mijn Zoon geweigerd, u hebt Hem niet gewild. U had liever een misdadiger dan de Zaligmaker.’ O, beste vrienden, zeg dan toch geen ‘nee’, maar zeg: ‘ja, Heere, het is waar. U hebt gelijk!’

Kom, vijanden en moordenaars, hoor toch de liefde doorklinken in deze ontdekkende woorden. Kijk maar in vers 17: '*broeders*'. Hoort u dat? Daar klinkt liefde in door. *Ik weet dat u het door onwetendheid gedaan hebt, gelijk ook uw oversten.*

U zegt: 'Ja, maar dat laatste is bij mij nog maar de vraag... door *onwetendheid*?'

Ja, ik begrijp wat u zegt. U hebt immers al zo vaak, tegen beter weten in de Zaligmaker veracht, Zijn bloed vertrapt en Zijn liefde geweigerd.

Maar kom, luister vanmorgen goed. Dit is juist bedoeld als een *bemoediging* aan het adres van onbekeerden kerkmensen, aan het adres van hardnekkige weigeraars.

Uw hart is wel hard, maar *niet te* hard. Uw verzet is wel groot, maar *niet te* groot.

U zondigde immers niet tegen licht en genade in, maar in blindheid en in ongeloof.

En daarom kunt u nog zalig worden!

Vijanden, moordenaars, haters van God, verachters van het bloed van Christus, *u kunt nog zalig worden!*

U hebt het gedaan (alles wat u gedaan hebt) en u bent tot nu toe zo geweest (zoals u geweest bent) vanwege uw geestelijke blindheid. U hebt nooit werkelijk de kracht gezien van Zijn bloed, en daarom hebt u Hem, de Zaligmaker, veracht. U hebt nooit werkelijk de liefde van Christus geproefd, en daarom hebt u die vertrapt. U hebt het gedaan in *geestelijke onwetendheid*. Want als u werkelijk Gods weg tot de zaligheid gekend had, dan zou u *de Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben* (1 Korinthe 2:8).

Een moordenaar in plaats van de Zaligmaker... Liever Bar-Abbas dan Jezus...

Weg met die laatste!

Gemeente, dat is ons beeld. We zijn kinderen van de mensenmoordenaar van de beginne, uit de vader de duivel (Johannes 8:44).

Als Petrus hier gestopt was, dan was er geen hoop meer. Voor niemand meer.

Gezondigd *tegen de Wet* (moordenaars, die de hoofdsom van de Wet hebben veracht: God liefhebben boven alles en onze naaste als onszelf), gezondigd *tegen het Evangelie* (de Zaligmaker veracht). Als Petrus hier gestopt was, dan was er geen hoop meer. Voor niemand meer. Maar gelukkig, hij gaat door (in vers 19): *Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden.*

Beter u! Anders gezegd: word veranderd van gedachten, heb berouw!

Laat het toch doordringen tot in het diepste van uw gedachten, want u gedaan hebt!

U zegt: *wat* heb ik dan gedaan?

Laat het toch tot u doordringen! U hebt de dood gekozen boven het leven. U hebt (in het paradijs al) een moordenaar gekozen in plaats van God. En nu hebt u weer een moordenaar gekozen, nu in plaats van de Zaligmaker.

U vecht uw leven lang al tegen God. U gaat uw eigen weg. U luistert niet naar Zijn stem, u geeft geen acht op Zijn waarschuwingen. U wordt genodigd, maar u komt niet. Ik leg de liefde van Christus aan uw hart, maar het raakt u niet.

O, word toch veranderd van gedachten en heb berouw over al dat kwaad!

En *bekeer u!* Keer u om. Ga weg van de zonde. U bent bezig weg te rennen bij God vandaan, maar dat gaat fout. Keer u om! Kom terug. Kom terug met smeking en geweent, dat wil zeggen: biddend en met diep verdriet in uw hart om alles wat u gedaan hebt.

Betert u en bekeert u!

U zegt: ‘dat klinkt bijna verdacht, dat lijkt er een beetje remonstrants, dat *betert u en bekeert u.*’

Ja, die toepassing geeft de duivel u in handen, en misschien koestert u die wel. Maar het is goddeloos om dat te denken! Want dit zijn Gods woorden! U bent bezig door te gaan op uw eigen, heilloze weg als u deze woorden van God op dit moment weer afdoet als ‘remonstrants’, en opnieuw weigert om naar Hem te luisteren. Zo zegt de Heere: Beter u en bekeer u, voordat het te laat is!

Berouw en bekering...

Dat is niet alleen verandering van levenskoers: vroeger leefde ik werelds, maar nu doe ik daar niet meer aan mee...

Dat is niet alleen verandering van gedachten: vroeger dacht ik zus, nu denk ik zo...

Dat is niet alleen verandering van uiterlijk, van vrienden, van kleding, van....

Berouw en bekering, dat is verandering *van heel ons hart en heel ons leven.*

Dat hart, dat niet wilde buigen voor God, gaat buigen.

Dat hart, dat niet wilde erkennen voor God, gaat erkennen: het is waar, Heere, ik heb gedaan dat kwaad is in Uw oog.

Dat hart, dat niet wilde bidden, gaat bidden, gaat roepen tot God vanuit de nood.

Dat hart, dat zo hard was als een diamant, dat breekt, dat smelt, dat roept in tranen:

‘Nu gevoel ik de grootheid van mijn kwaad. O, God, wees mij zondaar genadig!’

Dat hart, dat het dacht zelf wel te kunnen, dat gaat inzien: ik kan mezelf niet verbeteren, dat wordt nooit wat. Ik heb een Borg nodig voor mijn hemelhoge schuld.

Dat hart, dat meende dat het langzaam misschien wel beter zou worden, dat moet uiteindelijk erkennen: het wordt alsmaar slechter. O, hoe word ik toch ooit met God verzoend? Ik heb een Borg, ik heb een Plaatsvervanger nodig, die in mijn plaats wil staan vanwege mijn hemelhoge schuld.

Dat hart raakt als maar meer, dat hart dat raakt uiteindelijk alles kwijt. Dat gaat uiteindelijk erkennen: ‘Ja, Heere, een wegloper, een opstandeling, een moordenaar, dat ben ik.’

Gij zijt die man!!

‘Ja, Heere, het is waar...’

Mijn hart buigt, mijn hoogmoed breekt, en ik ga onderuit. *Uw pijlen zijn scherp, zij treffen in het hart van des Konings vijanden* (Psalm 45:6).

Kent u, door het werk van Gods ontdekkende genade, dat berouw, die hartetranen, die buigende knieën? Die erkennende woorden, dat verborgen roepen tot God, die droefheid naar God?

Heb berouw en bekeer u!

Bent *u* al bekeerd? Bent *u* al bekeerd tot God, om de levende God te dienen met heel uw hart en heel uw leven?

Dan kan het niet anders, dan is *alles anders* geworden in uw leven.

Het kan niet zo zijn, gemeente, dat we zeggen zegt: 'Ja, ik heb berouw gehad, maar verder is alles precies hetzelfde gebleven. Wat de burens leuk vinden, vind ik ook nog steeds zo leuk. De programma's die zij kijken, die kijk ik ook zo graag. Waar zij heen gaan, daar ga ik ook heen.' Dat kan niet. Dat is onmogelijk!

Berouw en bekering, ze veranderen als het goed is *alles* in je leven: je hart en je daden, je gedachten en je woorden, je liefde, je verlangen, je innerlijk, je uiterlijk, kortom: *alles*.

Voordat we verdergaan met onze tweede gedachte, gaan we nu samen eerst zingen.

Over die scherpe pijlen, die treffen in het hart van des Konings vijanden, uit Psalm 45.

Psalm 45:3:

*Uw pijlen, fel van uw boog gedreven,
Zijn scherp, en doen gehele volken beven;
Zij vellen neer, wat uw vermogen tart,
En dringen diep in 's vijands wreev'lig hart.
Gij zult, o God, in eeuwigheid bekleden,
Den vasten troon van uw gerechtigheden;
De rijksstaf, dien uw hoge Majesteit
In 't Godsrijk zwaait, heerst met rechtmatigheid.*

Gemeente, het gaat vanmorgen over de Christusprediking van Petrus. We hebben gelet op *een moordenaar in plaats van de Zaligmaker*, we gaan nu verder met ons tweede aandachtspunt:

2. De Zaligmaker in de plaats van moordenaars

Petrus zegt (vers 19 en 20): *Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, en Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is...*

Betert u dan en bekeert u, *opdat uw zonden mogen uitgewist worden*.

Jongens en meisjes, denk maar aan school. Als je met een zwarte stift op een wit bord schrijft, dan staat het er: zwart op wit. Maar als je een borstel pakt en het uitveegt, dan staat er niets meer, dan is alles weg.

Zo staan onze zonden opgeschreven, zwart op wit. Opgeschreven voor Gods aangezicht. In Gods boek. Alle zonden, één-voor-één. Zwart op wit.

En straks worden de boeken geopend... Dan zal blijken dat niet één zonde vergeten is. Johannes schrijft daarover in Openbaring 20: *En ik zag de doden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hun werken* (Openbaring 20:12).

Hoe moet het toch straks, met u, onbekeerden onder ons, als u staat voor God en uw boek gaat open? Dat boek, met al die zonden die u gedaan hebt, bladzij na bladzij, één-voor-

één, als er niemand is die in uw plaats wil gaan staan? *Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden*, voordat het zover is.

In een weg van (eerst) ontdekking, en (daarna) berouw en bekering, in die weg wil de Heere, om Zichzelf, om Zijn lieve Zoon de Heere Jezus Christus, alle zonden wegvegen, uitwissen, één-voor-één...

En dan *zijn* ze weg. Allemaal. Ver weg. Zo ver het oosten verwijderd is van het westen.

Betert u dan en bekeert u, opdat ***uw zonden*** mogen uitgewist worden.

Uw zonden. Niet één zonde, maar allemaal. Uitgewist, weggewassen door het bloed van het Lam.

U zegt: 'ziet u nu wel, toch komt u nu weer met die gedachte: *ik* moet eerst iets doen, en *dan* doet God de rest. *Ik* moet berouw hebben, *ik* moet me bekeren, en *dan* gaat God de zonden afwassen. Dat zegt u toch?'

Nee, dat zeg ik niet. Eerst komt *de Heilige Geest* met Zijn ontdekkende woorden: 'u bent die man!' En dan staat er *niet*: beter u en bekeer u en dan, *en daarom* zal de Heere uw zonden afwassen.

Dat staat er niet. Er staat '***opdat***'. Beter u dan en bekeer u, ***opdat*** uw zonden uitgewist mogen worden. Dat is het *doel* van berouw en bekering: dat uw zonden door de Heere afgewassen zullen worden.

U hebt geen recht om te denken: 'Ik zal beginnen, ik zal me bekeren en dan zal God daarna, omdat ik zo goed mijn best gedaan heb, vast wel mijn zonden vergeven.'

Nee! Dat is *remonstrants*!

Maar u hebt ook geen recht om te zeggen: 'ik kan geen berouw hebben van mezelf, ik kan mezelf niet bekeren, en daarom ben ik nog steeds onbekeerd.

Nee! Dat ook niet! Dat is *goddeloos*!

Dan verschuilt u zich achter iets, waaraan u zelf schuld hebt.

Het is beter om u te houden aan wat Petrus zegt: *U hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend, en hebt begeerd, dat u een man, die een doodslager was, zou geschonken worden; en de Vorst des levens hebt u gedood, Welken God opgewekt heeft uit de doden; waarvan wij getuigen zijn* (vers 14-15).

Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, en Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is (vers 19-20).

God roept ons op tot berouw en bekering.

En in Zijn onbegrijpelijke *zondaarsliefde* heeft Hij Zijn eniggeboren Zoon gezonden om moordenaars met God te verzoenen.

En in Zijn onbegrijpelijke *wijsheid* wijst Hij ons de weg tot de zaligheid, tot vergeving van al ons kwaad, namelijk deze weg: heb berouw en bekeer u van uw zondige levensweg. Keer terug! Zoek Mij en leef!

En in Zijn onbegrijpelijke *goedheid* omhangt Hij die dringende oproep met een liefdevolle belofte, namelijk met de belofte van *tijden van verkoeling*.

Er staat eigenlijk zoets als ‘*dat vastgestelde tijden van verkoeling zullen komen*’.

Op Gods tijd, op de door Hem vastgestelde tijd, zullen ze komen: tijden van verfrissing, tijden van verkoeling, tijden van weer adem kunnen halen.

Het gaat hier, gemeente, niet om de tijd van de wederkomst. Het gaat hier in onze tekst om verfrissende en vertroostende tijden van Gods nabijheid.

Verkoelen, verfrissen, vertroosten, dat is een bijzonder werk van God de Heilige Geest, die *water giet op het dorstige, en stromen op het droge* (Jesaja 44:3-4).

In een weg van ontdekking, in een weg van berouw en bekering laat de Heilige Geest ons iets voelen van de brandende *toorn*, van het grote *ongenoegen* van God over ons verloren en vijandige bestaan.

En ons hart huilt tranen van boete en berouw. En ons binnenste roept: ‘O God, dat ik toch zo tegen U gezondigd heb! Ik heb gedaan wat kwaad is in Uw oog, ik ben Uw gramschap dubbel waard. Wat is er toch een naamloos grote afstand gekomen tussen U en mij, vanwege mijn zonden! Hoe moet die afstand toch ooit overbrugd worden? U kunt en wilt de zonde niet ongestraft laten. Er moet betaald worden voor mijn schuld, maar ik heb helemaal niets om te betalen. Hoe kom ik ooit verzoend met U, o heilige en rechtvaardige God? Ik ben Uw gramschap, Uw toorn dubbel waard!’

Wat is het dan vertroostend, verkoelend en verkwikkend, als de Heilige Geest ons in zulke tijden ook iets laat zien van Wie God in Christus wil zijn, voor zo’n verloren mens. Als ons hart uitroept: ‘*Wees dan mijn hulp, houd U niet ver van mij, mij prangt de nood, benauwdheid is nabij.*’ (Psalm 22:6, ber.)

En wij toch in ons zielsverdriet mogen ervaren: *God is het verbroken hart, het verbrijzelde en bedrukte gemoed te allen tijde nabij en goed* (Psalm 34:9, ber.).

Ook al zien we de weg nog niet, ook al hebben we nog niet zo’n helder oog op Christus, als de Zaligmaker, maar als we toch mogen ervaren, in al het verdriet van ons hart: *God is nabij de ziel die tot Hem zucht, Hij troost het hart dat schreiend tot Hem vlucht. Dat ongeveinsd, in het midden der ellenden, zich naar Gods troon met zijn gebeden blijft wenden* (Psalm 145:6, ber.).

En: *voorwaar, Gods heil is reeds nabij het geslacht, hetwelk Hem vreest en Zijne hulp verwacht* (Psalm 85:3, ber.).

Wat is het dan vertroostend, verkwikkend en verkoelend, als de Heilige Geest ons iets laat zien van Gods eenzijdige ontferming, van Zijn bewogenheid in Zichzelf. Van dat Hij bereid is om tot ons te komen, om ons te hulp te komen in al ons verdriet.

Als Christus ons iets laat zien van Zijn geschiktheid, van Zijn gepastheid voor zulke verloren mensen. Als Christus iets laat zien van het feit dat Hij juist gekomen is om te zoeken en zalig te maken dat verloren was, en dat Hij wilde staan en wil staan in plaats van zulke moordenaars.

Wat is het verkoelend en verkwikkend als de Geest ons dichterbij brengt.

Wat is het verkoelend en verkwikkend voor een dorstig en benauwd mensenhart, als de Geest ons in een weg van ontdekking, bekering en berouw, uiteindelijk brengt tot aan de voeten van Christus. Daar is werkelijk rust en verkoeling. Alleen in Hem.

Tijden van verkoeling. Als het moegestreden hart, voor het eerst of opnieuw, rust vindt aan Jezus' voeten. Als Hij voor ons wordt *een Hut tot een schaduw des daags tegen de hitte, en tot een Toevlucht, tot een Verberging tegen de vloed en tegen de regen* (Jesaja 32:2).

Tijden van verkoeling **van het aangezicht des Heeren**.

Dat aangezicht van de Heere was vanwege onze zonden zo vertoornd, zo donker, zo dreigend. Dus klonk de roep uit de diepte: *'O God der heirscharen, breng ons weder, en laat Uw aangezicht lichten; zo zullen wij verlost worden. Getrouwe Herder, breng ons weer; verlos ons, toon ons 't lieflijk licht van Uw vertroostend aangezicht* (Psalm 80:2).

Wat wordt het op Gods tijd, op de door God vastgestelde tijd van verkoeling, een wonder voor zo'n verslagen hart, als de Heilige Geest dat aangezicht van God weer laat oplichten in de Heere Jezus Christus. Immers er staat: wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, **en Hij zal gezonden hebben Jezus Christus, die u tevoren gepredikt is**.

Wat een wonder! Die Zaligmaker, die wij niet gewild hebben, die wij veracht hebben, wordt toch weer *opnieuw* gezonden, opnieuw gezonden in de prediking van het Evangelie. Wat blijkt toch uit alles dat het vrije gunst, dat het vrije genade is. Die door ons geweigerde, die door ons afgewezen, die door ons gekruisigde Zaligmaker, komt opnieuw.

Hij komt opnieuw aan de deur van uw hart, o roepende, naar God verlangende zondaar, belast met zonden en schuld, en Hij roept u toe: 'u hebt Mij wel afgewezen, u hebt Mijn bloed wel vertrapt, maar hier ben Ik *opnieuw*, met Mijn kostbare bloed, voor vijanden en moordenaars!'

'O, wat dunkt u van Mijn werk? Wat dunkt u van Mijn bloed? Is het niet geschikt voor u, verloren zondaar? Is het niet gepast, als een enig redmiddel voor uw dodelijke kwaal? O, terwijl Ik tot u kom, zeg Ik tot u: *Kom toch tot Mij, u die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven. Waarom weegt u geld uit voor hetgeen geen brood is, uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan. Hoor aandachtig naar Mij, kom tot Mij en uw ziel zal leven* (Mattheüs 11:28, Jesaja 55:2).

Hier is Mijn bloed voor uw verloren hart.

De Heere Zelf, de Heilige Geest Zelf geve u, u die overal buiten staat, ogen om te zien, een hart om te geloven en handen om deze Zaligmaker te omhelzen. Deze Zaligmaker, wiens liefste werk het is, om de grootste vijanden met God te verzoenen.

Tot slot, gemeente, deze Jezus, die ten hemel gevaren is, zo staat in vers 21: *Moet de hemel ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen*.

Gemeente, nog een ogenblik. De tijd vliegt voorbij, en dan staat u voor God.

Dan zult u Hem zien, de Gekruisigde (wiens bloed aan onze handen kleeft), de Gekroonde...

Hoe moet het dan toch met u, onbekeerde vrienden, als dan zal blijken dat u *voor de tweede keer* en volkomen, vastbesloten en definitief deze Jezus, zo vol van zondaarsliefde hebt veracht, versmaad en verworpen?

Dan zijn de tijden van verkoeling voorbij...

Dan blijft er geen druppel over tot verkoeling van uw tong... (Lukas 16:24)

Daarom ouderen, als uw leven u lief is, daarom jongeren, als je toekomst je lief is, laat deze Naam je dan lief zijn of worden, en hoor dit Godswoord, voordat de tijden der verkoeling plaatsgemaakt zullen hebben voor de ondragelijke hitte van Gods toorn.

Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, en Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is.

Amen.